

Legenda domu Kratlovských

napsal Baloth-Kul

OSOBY A OBSAZENÍ

THEOFON - občan říše, 24 let, zloděj

NIRIM - Bosmer, 20 let, zloděj

SILANUS KRATLOVSKÝ - občan říše, 51 let, kupec

DOMINITIA KRATLOVSKÁ - jeho žena, 40 let

AELVA KRATLOVSKÁ - jejich dcera, 16 let

MINESTES KRATLOVSKÝ - jejich syn, 11 let

Scéna: Proslulý strašidelný dům Kratlovských v Cheydinhalu, přízemí a první patro, vyžaduje jeviště s možností postavení horního patra, kde se odehrává většina děje.

Scéna je temná.

Ozve se SKŘÍPĚNÍ, kroky na schodech, je slyšet, jak někdo hlasitě oddechuje, ale stále není nic vidět.

Pak se shora ozve hlas.

AELVA (ze zákulisí)

Haló? Je tam dole někdo?

MINESTES (ze zákulisí)

Neměl bych radši vzbudit tátu?

AELVA (ze zákulisí)

Ne... Nejspíš se mi to jenom zdálo...

Shora je vidět, jak se blíží světlo lucerny, a štíhlá postava půvabné mladé dívky, AELVA, schází po schodech na pravou stranu jeviště. Je vidět, že je nervózní.

Ve světle lucerny mohou diváci rozeznat horní patro starého zaprášeného domu, z něhož vede na pravé straně jeviště jedno schodiště nahoru do podkroví a druhé dolů na scénu. Po levé straně jeviště je nezapálený kamenný krb. Jako další kulisy jsou zde stůl, zamčená truhla a šatník.

MINESTES (ze zákulisí)

Aelvo, co tam děláš?

AELVA

Jenom zkontroluju, že je všechno v pořádku... Jdi si lehnout, Mineste.

Když dívka prochází kolem stolu, vidíme bosmera NIRIMA, který v pozadí ladně proklouzne kolem ní tak, aby ho neviděla, a opatrně se vyhýbá kuželu světla. Zdá se, že ho dívka nevidí. Bosmer se k ní plíží blíž a blíž, tichounce přitom našlapuje na tvrdou dřevěnou podlahu.

Když už je skoro u ní, ozve se náhle zdola hlasitá RÁNA. Bosmera to přinutí odskočit a schovat se pod stolem.

Vypadá to, že dívka si zvuku nevšimla. Nirim vykukuje zpod stolu a pozoruje ji.

MINESTES (ze zákulisí)

Našla jsi něco?

AELVA

Ne. Nejspíš se mi to opravdu jen zdálo, ale půjdu se ještě podívat dolu.

MINESTES (ze zákulisí)
Hoří v krbu oheň? Je mi chladno...

Aelva se podívá na dávno vyhaslý krb, Nirim rovněž.

AELVA
Samozřejmě, že hoří. Neslyšíš, jak oheň v krbu vesele praská?

MINESTES (ze zákulisí)
Máš pravdu, slyším...

Aelva náhle vyskočí, jako by zaslechla něco, co my neslyšíme. Pozorně se zadívá na schody do přízemí.

AELVA
Haló?

Aelva, lucernu před sebou, začíná sestupovat ze schodů. Zdá se, že si nevšimla mladého muže, THEOFONA, který nese velký pytel s kořistí a svou vlastní lucernu a který klidně prochází přímo kolem ní.

THEOFON
Omlouvám se, slečno. Jenom tady u vás loupím.

Aelva pokračuje v pomalém, nervózním sestupu do přízemí, kde je teď díky její lucerně něco vidět. Rozhlíží se po místnosti s nízkým stropem, důkladně vykradené a naprosto prázdné, což je také důvod, proč zloději pokračují v práci v horním patře.

Theofonova lucerna poskytuje matné osvětlení i v horním patře.

THEOFON
Proč se schováváš, Nirime? Říkal jsem ti to. Nemůžou tě vidět ani slyšet.

Nirim odevzdaně vyleze zpod stolu.

NIRIM
Nechce se mi věřit, že jsou to všechno duchové. Vypadají tak strašně živě.

THEOFON
To je právě to, co děsí všechny pověřivé strašpytly. Ale nic nám neudělají. Jenom znovu prožívají to, co se jim stalo v minulosti, duchové už to tak dělají.

NIRIM
Tu noc, kdy byli zavražděni...

THEOFON
Přestaň na to myslet, ještě se mi tady vyděsíš. V přízemí už jsem pobral, co se dalo - stříbrné svícny, hedvábí, dokonce i nějaké zlato... Co máš ty?

Nirim pozvedne svůj prázdný pytel.

NIRIM
Promiň, Theofone, zrovna jsem se chystal začít...

THEOFON
Tak se dej do práce na té truhle. Proto jsem tě s sebou vzal.

NIRIM
No jo. Já mám talent, ty máš nápady... a vybavení. Dolil jsi do té lucerny olej, než jsme se sem vypravili, že ano? Nemůžu pracovat potmě...

THEOFON

Žádný strach, Nirime. Jak jsem slíbil. Žádná nepříjemná překvapení nebudou.

Nirim sebou trhne, když se na schodišti objeví malý chlapec, MINESTES. Kluk se tiše plíží dolů a jde ke krbu. Vypadá to, že jakoby prohrábne oheň pohrabáčem, přiloží na něj trochu dřeva a shrábne na ohniště žhavé uhlíky, i když u krbu není žádné dřevo ani pohrabáč a nehoří v něm oheň.

THEOPHON

Máme na to tolik času, kolik bude potřeba, příteli. K tomuhle domu se nikdo nepřibližuje. A i kdyby někdo viděl světlo naší lucerny, budou si prostě myslet, že to jsou duchové.

Nirim začíná odemykat šperhákem zámek truhlice, Theofon zatím otvírá šatník a probírá se jeho obsahem, což jsou většinou staré plesnivé hadry.

Nirim se nemůže soustředit, pořád pokukuje po chlapci.

NIRIM

Ty, Theofone, jak je to dlouho, co umřeli?

THEOPHON

Bude to tak pět let. Proč se ptáš?

NIRIM

Jen tak, aby řeč nestála.

Zatímco mluví, Aelva v přízemí konečně prohlédne malou místnost a vypadá to, jako by zamykala vchodové dveře na dva západy.

THEOFON

Já jsem ti ten příběh ještě nevyprávěl?

NIRIM

Ne, řekl jsi prostě: hele, znám místo, které bychom mohli vyloupit, a není tam nikdo doma, jenom duchové. Myslel jsem si, že si ze mě utahuješ.

THEOFON

Neutahoval jsem si, kamaráde. Před pěti lety tady ti Kratlovští skutečně bydleli. Takoví milí lidé. Viděl jsi jejich dceru Aelvu a synka Minesta. Rodiče se jmenovali Silenus a Doinitia, pokud se dobře pamatuju.

Nirim úspěšně otevře truhlici a začne se v ní přehrabovat. Zatímco se probírá obsahem, Minestes se zvedne od krbu, zjevně už mu není taková zima, a zůstane stát na vrcholku schodiště.

MINESTES

Hej!

Když chlapec zavolá, trhne sebou nejen Aelva, ale i Nirim a Theofon.

AELVA

Proč nejsi v posteli? Já jen ještě zajdu zkontrolovat sklep.

MINESTES

Radši na tebe počkám.

NIRIM

Tak co se jim stalo?

THEOPHON

Ale, našli je roztrhané na kusy. A zpola sežrané. Nikdy se nezjistilo, kdo nebo co to má na svědomí. I když nějaké řeči kolem toho samozřejmě byly...

Aelva otevře dveře do sklepa a sejde dolů. Světlo v přízemí zmizí. Minestes trpělivě čeká nahoře na schodech a brouká si nějakou písničku.

NIRIM

Jaké řeči kolem toho byly?

Theofon, který už prohrabal celý šatník, pomáhá Nirimovi vybrat zlato z truhlice.

THEOFON

Dobrý úlovek, co říkáš? No, vedly se řeči. Mezi lidma se povídalo, že stará Dominitia bývala čarodějkou, než se provdala za Silena. Pak prý kvůli němu pověsila řemeslo na hřebík, stala se dobrou manželkou a matkou. Ale ostatní čarodějnice jí nepřály štěstí. Vypátraly ji a poslaly jí sem nějakou potvoru, někdy pozdě v noci. Prý to bylo něco strašného, jako ze zlého snu.

MINESTES

Aelvo? Aelvo, co tam děláš takovou dobu?

NIRIM

Boha jeho, a to se jako budeme dívat, jak nám je zabijí přímo před očima?

MINESTES

Aelvo!

SILENUS (ze zákulisí)

Co se to tam dole děje? Konec hraní, synku, a mazej do postele.

MINESTES

Tati!

Vyděšený Minestes utíká po schodech nahoru. Cestou vrazí do Nirima, který ztratí rovnováhu a upadne. Chlapec si toho zřejmě nevšimá a dál utíká nahoru do podkroví, kde má rodina ložnice, to jest do zákulisí.

THEOFON

Jsi v pořádku?

Nirim vyskočí na nohy, tvář má křídově bílou.

NIRIM

A pak že si jich nemám všimát! Co to bylo, on do mě vrazil?! Jak do mě může duch vrazit?!

THEOFON

No... může, samozřejmě. Přinejmenším někteří duchové se mohou normálně dotýkat živých. Určitě jsi slyšel o hrobkách, které stráží duchové předků, a o tom duchovi krále, kterého měli v Daggerfallu. Kdyby se nemohli nikoho ani dotknout, k čemu by byli při hlídání dobří? Proč tě to tak překvapuje? To sis myslel, že projde přímo skrz tebe, nebo co?

NIRIM

No... ano!

SILENUS, majitel domu, opatrně schází po schodech dolů.

DOMINITIA (ze zákulisí)

Nenechávej nás tu samotné, Silene! Půjdeme s tebou!

SILENUS

Počkej, je tady tma. Vydrž aspoň, než něco rozsvítím.

Silenus kráčí k vyhaslému krbu, natahuje k němu ruku a náhle v ní má zapálenou, planoucí pochodeň. Nirim zděšeně couvá dál od něj.

NIRIM

Já jsem to cítil! Cítil jsem teplo toho ohně!

SILENUS

Můžete jít dolů. Všechno je v pořádku.

Minestes vede svou matku DOMINITIU dolů po schodech, kde se přidávají k Silenovi.

THEOFON

Nechápu, čeho se tak bojíš, Nirime. Musím říct, že jsi mě zklamal. Nebyl bych do tebe řekl, že jsi pověřivý.

Theofon jde po schodech nahoru.

NIRIM

Kam jdeš?

THEOFON

Prohledám ještě jedno poschodí.

NIRIM

Nemohli bychom prostě už jít?

Nirim sleduje, jak tři členové rodiny, Silenus s pochodní v čele, pomalu scházejí do přízemí.

SILENUS

Aelvo? Řekni něco, Aelvo.

THEOFON

Tak, vidíš? Pokud nemáš rád duchy, v podkroví je to pravé místo. Všichni čtyři jsou teď někde dole.

Theofon jde nahoru, do zákulisí, ale Nirim zůstává stát nahoře na schodech a dívá se dolů, kam odešla rodina. Všichni tři prohledávají přízemí, stejně jako předtím Aelva. Nakonec se otočí ke dveřím do sklepa.

NIRIM

Všichni... čtyři?

Silenus otevře dveře do sklepa.

SILENUS

Aelvo? Co děláš teď v noci dole ve sklepě, holčičko?

DOMINITIA

Vidíš ji?

NIRIM

Všichni čtyři, Theofone?

SILENUS

Myslím, že ano... Někoho vidím... Haló?

NIRIM

A co když je tu pět duchů, Theofone?!

Silenus prostrčí pochodeň přes dveře do sklepa a ta náhle zhasne. Přízemí se ponoří do temnoty.

Minestes, Dominitia, a Silenus KŘIČÍ, ale není vidět, co se jim stalo.

Nirim je téměř hysterický a křičí spolu s nimi. Theofon seběhne z podkroví po schodech dolů.

THEOFON

Tak co je?!

NIRIM

Co když je tady pět duchů?! Pán, paní, děvče, chlapec... a to, co je zabilo?!

THEOFON

A to, co je zabilo?

NIRIM

Co když je to taky duch, ten typ, který může ublížit i nám?! Stejně jako těm ostatním!

Z temného přízemí se ozve VRZÁNÍ otíraných dveří, i když tam samozřejmě není nic vidět. Pak se ozve zvuk těžkých tlap a skřípění drápů. Krok za krokem se blíží ke schodišti.

THEOFON

Neboj se tolik. I kdyby nám to mohlo ublížit, proč myslíš, že by to o nás mělo zájem? Ti ostatní si vůbec nevšimli, že jsme tady.

Theofonova lucerna mírně pohasne. Zloděj ji pečlivě seřídí.

NIRIM

Ale... ale co když to není duch, Theofone. Co když je to pořád ta samá nestvůra, co když je ještě naživu... a co když už pět let nedostala kromě těch duchů vůbec nic k žrádlu...

Kroky začínají pomalu, těžce stoupat do schodů, ale ať už je tam cokoli, není to vidět. Nirim si všimne, že světlo lampy pozvolna pohasíná, ačkoli se ji Theofon horečnatě snaží seřadit, aby svítila.

NIRIM

Říkal jsi, žeš tu lucernu doplnil!

Světlo zhasne úplně a celé jeviště se ponoří do temnoty.

NIRIM

Slíbil jsi mi, že do té lampy doliješ olej!

Další kroky a strašidelné, děsivé VYTÍ. Oba muži KŘIČÍ.

Opona jde dolů.